

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΖ
Ἀριθμ. φύλλου 726

Κυριακὴ πρὸ τῆς Ὑψώσεως (Ἰωάν. 3, 13-17)
10 Σεπτεμβρίου 2000

Συντάκτης: Ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

« Ὑπάρχει Θεός; »

«Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν...»
(Ἰωάν. 3.16)

ΣΤΟ σημερινὸ Εὐαγγέλιο, ἀγαπητοί μου, ἀκούμε ἕνα γλυκύτατο λόγο τοῦ Χριστοῦ μας. Ἀκούμε, ὅτι ὁ Θεὸς ἀγάπησε τὸν κόσμον. Καὶ τὸν ἀγάπησε μὲ μιὰ ἀγάπη μοναδική: «Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν...» (Ἰωάν. 3, 16). Ὑπάρχει πιὸ ἐνδιαφέρον θέμα ἀπὸ αὐτό;

Ἄλλ' ἀμέσως ἀκούγεται ἀντίρρησης:

—Θεὸς στὴν ἐποχὴ μας! Τώρα, πού πετᾶμε στὰ ἄστρα μὲ πυραύλους καὶ διαστημόπλοια, ἔρχεσαι σὺ νὰ μᾶς μιλήσης περὶ Θεοῦ; Ὁ Θεὸς εἶνε μπαμπούλας. Εἶνε σκιάχτρο, πού τὸ ἔκαναν οἱ παπᾶδες γιὰ νὰ τρομοκρατοῦν τὸ λαό. Ὁ Θεὸς εἶνε στὸ μουσεῖο σήμερα...

Ἀναγκαζόμεθα λοιπὸν ν' ἀφήσουμε τὸ ὡραῖο θέμα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, γιὰ ν' ἀπαντήσουμε στὸ ἐρώτημα: Ὑπάρχει Θεός;

Ποιοὶ λένε, ὅτι δὲν ὑπάρχει Θεός; Εἶνε Ἕλληνες; Στὴν πατρίδα μας ἀπὸ ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς δὲν ὑπῆρχε ἄθεος. Τώρα τελευταῖα παρουσιάστηκαν ἄθεοι καὶ ἄπιστοι. Καὶ σκορποῦν τὸ φαρμάκι τους, γιὰ νὰ κλονίσουν τὴν πίστι τῶν Ἑλλήνων. Αὐτοὶ λένε, ὅτι δὲν ὑπάρχει Θεός.

Δὲν ὑπάρχει Θεός; Τί ν' ἀπαντήσουμε σ' αὐτούς, εἴτε ξέρουν εἴτε δὲν ξέρουν γράμματα;

Τοὺς ταιριάζουν τὰ λόγια τοῦ Δαυῖδ: «Εἶπεν ἄφρων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ: Οὐκ ἔστι Θεός» (Ψαλμ. 52, 2). Δηλαδή, Πρέπει κανεὶς νὰ ἔχη σαλεμένο τὸ μυαλό του, πρέπει ἡ νόητικὴ του μηχανὴ νὰ μὴ λειτουργῇ κανονικά, γιὰ ν' ἀμφισβητῇ τὴν ἀλήθεια, ὅτι ὑπάρχει Θεός, πού εἶνε γραμμένη παντοῦ.

Ἡ ἀθεΐα, ἀδελφοί μου, δὲν στηρίζεται ἐπάνω στὴ λογικὴ. Θὰ σᾶς φέρω ἕνα παράδειγμα.

Βρισκόμαστε μέσα σ' ἕνα ναό. Ὁ ναὸς βέβαια

δὲν ἔγινε μόνος του. Γιὰ νὰ κτιστῇ ἕνας ναός, ἐργάστηκε συνεργεῖο ὀλόκληρο. Ἐὰν τώρα παρουσιαστῇ ἕνας καὶ πῆ, «Ἔερετε ὁ ναὸς ἔτσι φυτόρωσε, δὲν δούλεψε κανένας ἄνθρωπος γιὰ νὰ γίνῃ», σᾶς ἐρωτῶ: Ποιὸς ἀπὸ σᾶς θὰ τὸ παραδεχθῆ; Γι' αὐτό, ἂν ὑπάρχη κανένας ἄθεος, νὰ τοῦ πῆτε: Ἐὰν ἐσὺ πείθεσαι, ὅτι ἕνας ναὸς φυτρώνει ἔτσι μόνος του, τότε θὰ πεισθῶ κ' ἐγώ, ὅτι αὐτὸ τὸ σύμπαν ἔγινε μόνο του.

Καὶ τί εἶνε, ἀδελφοί μου, ἕνας ναὸς μπροστὰ σὲ κάποιον ἄλλο ναό;

Ἀκούστηκε νὰ λήη κάποτε ἕνας ἄθεος:

—Ἐννοια σας, θὰ σᾶς κρεμάσουμε ἐσᾶς τοὺς παπᾶδες!

Μᾶς ἀπειλεῖτε; Τὴ ζωὴ μας δὲν τὴ λογαριάζουμε, τὴ θυσιάζουμε. Ὅριστε, κρεμάστε μας. Τί θὰ κάνετε μετὰ;

—Θὰ βάλουμε δυναμίτη, γιὰ νὰ τινάξουμε στὸν ἀέρα τὶς ἐκκλησιές.

Καὶ μὲ τοῦτο τί θὰ κατορθώσετε; Μπορεῖ νὰ βάλῃς δυναμίτη καὶ νὰ τινάξης ὅλες τὶς ἐκκλησιές. Μπορεῖ νὰ κἀνης κιμᾶ ὅλους τοὺς παπᾶδες. Μπορεῖ νὰ βάλῃς φωτιά καὶ νὰ κάψῃς ὅλες τὶς εἰκόνες. Μπορεῖ νὰ σθήσης τὸν πολυέλεο. Μπορεῖ νὰ κἀνης ἕνα ναὸ σαλόνι, κινηματογράφο, ταβέρνα, μουσεῖο. Μπορεῖ νὰ τὰ κἀνης ὅλα αὐτά. Ἀλλὰ τὸ χέρι σου εἶνε πολὺ μικρὸ γιὰ νὰ γκρεμίσης ἕναν ἄλλο ναὸ καὶ νὰ σθήσης ἕναν ἄλλο πολυέλεο.

Ὁ πολυέλεος αὐτός, πού ἔχει ὄχι δέκα καὶ εἰκοσι καὶ σαράντα κερῖα, ἀλλὰ ἑκατομμύρια καντήλια, καὶ κανένα χέρι ἀθέου δὲν μπορεῖ νὰ τὸν φθάσῃ, γιὰτι εἶνε πολὺ ψηλά, εἶνε ὁ οὐρανὸς μὲ τὰ ἑκατομμύρια ἀστέρια τοῦ. Αὐτὰ εἶνε τὰ καντήλια τῆς Παναγίας, πού κάθε βράδι ὄχι ἄνθρωπος καντηλανάφτης, ἀλλὰ τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ τ' ἀνάβει.

“Ελα ἐσύ, ἄθεε, νὰ σθήσης αὐτὸ τὸν πολυέλεο.
 “Ελα νὰ γκρεμίσης αὐτὸ τὸν ἀπέραντο ναό...”

Δὲν εἶνε παραμύθι ἢ πίστι μας. Εἶνε ζωντανή, καὶ ὑπάρχει στὴν καρδιά τοῦ καθενός. Μπορεῖς ἐσύ ὁ ἄθεος νὰ γκρεμίσης ὅλες τὶς ἐκκλησιές· μὰ τὸ Θεό, ποῦ εἶνε μέσα στὴν καρδιά μας καὶ λατρεύεται ἐκεῖ μυστικά, δὲν μπορεῖς νὰ τὸν ξερριζώσης.

Ἐπάρχει λοιπὸν Θεός, εἰς πείσμα ὄλων τῶν δαιμόνων καὶ ὄλων τῶν ἀθέων. Γι’ αὐτὸ εἶπα· “Ἄν ὑπάρχη κάποιος ψευτοεπιστήμονας —γιατὶ οἱ μεγάλοι ἐπιστήμονες πιστεύουν καὶ προσκυνοῦν τὸ Θεό—, ἂν ὑπάρχη κάποιος ποῦ ἀμφισβητεῖ τὴν πίστι μας, δὲν ἔχεις τίποτε ἄλλο νὰ τοῦ πῆς παρά μόνο αὐτό· “Ἄν ἐσύ πείθεις ὅτι τὸ ρολοὶ ποῦ φορᾶς φύτρωσε ἔτσι στὰ χωράφια· ἂν πείθεις, ὅτι τὰ ρολόγια φυτρώνουν σὰν ῥεπάνια σὲ κάποια λαγκαδιά, τότε θὰ πεισθῶ κ’ ἐγὼ ὅτι αὐτὸς ὁ κόσμος φύτρωσε μόνος του. Τὸ ρολοὶ τὸ ἔκανε ἕνας ὠρολογοποιός. Μὰ δὲν ὑπάρχει καλύτερο ρολοὶ ἀπὸ τὸν ἥλιο. Εἶνε κουρδισμένο χιλιάδες τώρα χρόνια. Ποιὸς τὸ κούρδισε; Τί σπουδαῖο πράγμα· «Ὁ ἥλιος ἐγνώτην δύσιν αὐτοῦ. ἔθου σκοτός, καὶ ἐγένετο νύξ» (Ψαλμ. 103, 19-20). Γνωρίζει, λέει, ὁ ἥλιος τὴ δύσιν του. Ἐχει ἀκρίβεια. Δὲν χάνει οὔτε ἕνα δευτερόλεπτο, σοῦ λένε οἱ ἀστρονόμοι. Ὅλα τὰ ἀνθρώπινα ρολόγια σφάλλουν· ἀλλὰ τὸ ρολοὶ ποῦ λέγεται ἥλιος τὸ ἔχει κουρδισμένο ὁ Μεγαλόδύναμος καὶ λειτουργεῖ χιλιάδες τώρα χρόνια.

Λοιπὸν κ’ ἐσύ δὲν παραδέχεσαι, ὅτι τὸ ρολοὶ φυτρώνει ἔτσι στὸ χωράφι. Καὶ πῶς νὰ παραδεχθῶ ἐγὼ, ὅτι τὸ τεράστιο αὐτὸ ρολοὶ τοῦ σύμπαντος, μὲ ἑκατομμύρια καὶ δισεκατομμύρια ἐξαρτήματα καὶ μὲ τὸν πιὸ λεπτεπίλεπτο μηχανισμό, λειτουργεῖ ἔτσι;

Γι’ αὐτὸ ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέει· «Πᾶς οἶκος κατασκευάζεται ὑπὸ τινος, ὁ δὲ τὰ πάντα κατασκευάσας Θεός» (Ἐβρ. 3,4). Κάθε σπίτι ἔχει τὸ νοικοκύρη του, καὶ τὸ μεγάλο αὐτὸ σπίτι ποῦ λέγεται σύμπαν ἔχει τὸ νοικοκύρη του· ὁ δὲ νοικοκύρης του εἶνε ὁ Θεός.

—Καλά, θὰ μοῦ πῆς· παραδέχομαι, ὅτι ὑπάρχει Θεός. Ἄλλ’ ἀμφιβάλλω, ὅτι ὁ Θεὸς ἀπὸ ἑκεῖ ψηλὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸ τί κάνει ἐδῶ ὁ κόσμος.

Μὰ πῶς τὸ λές αὐτὸ τὸ πράγμα; Μὴν πᾶς μακριά· καὶ μόνο ὁ ἀτμοσφαιρικός ἀέρας μὲ τὸ ὀξυγόνο του δείχνει τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Θεοῦ.

Μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ πάη στὴ Σελήνη. Σὰς ἐρωτῶ ὅμως· πῶς θὰ ζήση ἐκεῖ; Ἡ Σελήνη εἶνε σὰν ἕνα ξερονήσι. Δὲν ὑπάρχει ἀέρας. Ὅποιος θὰ πάη στὴ Σελήνη, πρέπει νὰ πάη μαζί του ὀλόκληρα ἀσκιά ὀξυγόνο. Ἀχ αὐτὸ τὸ ἀεράκι, ποῦ πνέει παντοῦ, τί εὐλογία τοῦ Θεοῦ εἶνε! Ὅπως τὸ ψάρι δὲν μπορεῖ νὰ ζήση ἔξω ἀπὸ τὸ νερό, ἔτσι καὶ ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ ζήση ἔξω ἀπὸ τὸν ἀέρα.

Θυμᾶμαι ἕνα Γερμανὸ στὴν κατοχή. Μὲ κάλεσε στὸ στρατηγεῖο καὶ μοῦ εἶπε πικρὰ λόγια.

—“Ἀχ, λέει· σὰς μισοῦμε ἐσὰς τοὺς Ἕλληνες. Παραπονεῖστε, ποῦ πήραμε τὸ λάδι, τὰ ὄσπρια, τὶς φακές· ἂν εἶχαμε μηχανήματα ἐμεῖς οἱ Γερμανοί, θὰ σὰς ἀφαιρούσαμε καὶ τὸν ἀέρα!...”

Εὐτυχῶς ποῦ δὲν μποροῦν οἱ κακοῦργοι καὶ οἱ ἄθεοι, νὰ βροῦν τέτοιο μηχανήματα. Ἄλλὰ ὁ Θεὸς δὲν εἶνε σὰν τὸ Γερμανό, ποῦ εἶχε κακία. Ὁ Θεὸς εἶνε πολυέλεος καὶ πολυεύσπλαχνος. Στέλνει τὸ ἀεράκι του καὶ φυσᾶ καὶ σὲ δροσιζει, καὶ ἀναπνέεις καὶ ζῆς, ἄνθρωπε.

Τὸ ἀεράκι, ποῦ πνέει, ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶνε. Μὰ μόνο τὸ ἀεράκι στέλνει ὁ Θεός; Ἐκεῖνο τὸ νερό, ποῦ πίνεις, ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶνε. Ποιὸς ἔκανε τὰ ποτάμια; Ποιὸς ἔκανε τοὺς ὠκεανούς καὶ τὶς θάλασσες;...

Ἀχάριστε ἄνθρωπε! Δὲ βλέπεις τὸ πουλάκι, ποῦ πίνει μιὰ γουλιὰ νερό καὶ ὑψώνει τὸ κεφαλάκι του στὸν οὐρανὸ καὶ λέει, Σ’ εὐχαριστῶ Θεέ μου; Κ’ ἐσύ, ποῦ σοῦ δίνει τὸ καθαρὸ νεράκι, ποτέ σου δὲν εἶπες, Θεέ μου Σ’ εὐχαριστῶ.

Ἐκανε ἢ ἐπιστήμη ἐργοστάσια ἠλεκτρισμοῦ, καὶ θαυμάζει ὁ κόσμος. Τί θαυμάζετε; Ἐδῶ ὑπάρχει τεράστιο ἠλεκτρικὸ ἐργοστάσιο, ποῦ δουλεῖει συνεχῶς, καὶ στέλνει ζωρεὰν φῶς. Τί πληρώνεις, ἄνθρωπε, σ’ αὐτὸ τὸ ἐργοστάσιο, ποῦ ἀπ’ τὸ πρῶτο ὡς τὸ βράδι σκορπίζει ἑκατομμύρια κιλοβάτ ἐνεργείας ἐπάνω στὴ γῆ;

Καὶ κάτι ἄλλο. Ἐχει ρυθμίσει ὁ Θεὸς τὸν ἥλιο σὲ κατάλληλη ἀπόστασι, καὶ ἔτσι ἔχει κανονικὴ θερμοκρασία ἢ γῆ. Τὸ σκεφθήκατε; Μπορεῖ ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ διαταγὴ στὸν ἥλιο καὶ νὰ πῆ· “Ἦλιε, χαμήλωσε στὴν ἀμαρτωλὴ γῆ! Καὶ τότε κάρβουνο θὰ γίνουν οἱ ἄνθρωποι. Μπορεῖ πάλι νὰ πῆ ὁ Θεός· “Ἦλιε, φύγε! Καὶ τότε θὰ παγώσουν οἱ λίμνες, οἱ θάλασσες, τὰ πάντα. Θὰ γίνῃ Βόρειος Πόλος ὅλη ἡ γῆ.

Μετὰ ἀπὸ αὐτὰ, ἀγαπητοί μου, μένει ἀμφιβολία, ὅτι ὁ Θεὸς ὑπάρχει; Ὁμολόγησε λοιπὸν τὴν πίστι σου σ’ αὐτὸν καὶ πὲς μὲ ὅλη σου τὴν καρδιά· «Πιστεύω εἰς ἕνα Θεόν....».

Μετὰ ἀπὸ αὐτὰ μένει ἀμφιβολία, ὅτι ἐκεῖνος ἔπλασε τὸ σύμπαν καὶ προνοεῖ γιὰ τὴ ζωὴ μας; Ὅλα δὲν εἶνε δῶρα τοῦ Θεοῦ; Θέλεις καὶ ψυχαγωγία, θέλεις θέατρο; Ἀνέβα στὰ ψηλὰ βουνά. Δὲς τὴν ὀμορφὴ φύσι καὶ σκέψου· Τὸ ἀηδόνι ποῦ κελαῖδᾷ, τὸ λουλούδι ποῦ μυρίζει, τὸ ἀρνάκι ποῦ βόσκει στὸ χορτάρι, καὶ ὅ,τι ὠραῖο ὑπάρχει στὸν κόσμον, ὅλα τὰ ἔχει κάνει γιὰ σένα ὁ Θεός. Λοιπὸν πὲς κ’ ἐσύ ἕνα Σ’ εὐχαριστῶ, Θεέ μου. Ἀμήν.

† ἐπίσκοπος Ἀύγουστίνος